

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.438 van 21 november 2012
in de zaak A. 203.066/XIV-33.859**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frank Coel
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Kardinaal Merciersplein 8
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 december 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 70.699 van 25 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8033 van 31 januari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Frank Coel verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 10 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 17 augustus 2011 niet-ontvankelijk.

Op 23 september 2011 stellen de verweerders tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de beslissing van 17 augustus 2011 met een arrest van 25 november 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 9ter, § 1, vierde lid, en 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet op.

Zij citeert de punten 2.9 tot en met 2.13 van het bestreden arrest en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarin voorbijgaat aan de overeenkomstig de aangehaalde bepalingen geldende voorwaarde van een standaard medisch getuigschrift met de vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Te dezen toont een eenvoudige lezing van punt “B/DIAGNOSE” van het medisch getuigschrift aan dat slechts de ziekte maar niet haar graad van ernst wordt vermeld, terwijl dit laatste op straffe van niet-ontvankelijkheid uitdrukkelijk in het medisch getuigschrift moet worden vermeld. Ter ondersteuning van haar standpunt citeert de verzoekende partij twee andere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens haar volstaat het dus niet, zoals in het bestreden arrest wel wordt aangenomen, dat de graad van de ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de omschrijving van de ziekte.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat de beoordeling van de inhoud van het medisch getuigschrift inderdaad enkel aan de ambtenaar-geneesheer toekomt, doch dat de gemachtigde ambtenaar te dezen op geen enkel ogenblik een inhoudelijke beoordeling van dat getuigschrift heeft gemaakt. De gemachtigde ambtenaar moet nagaan of de bij de aanvraag gevoegde stukken voldoende zijn om een inhoudelijk onderzoek door de ambtenaar-geneesheer mogelijk te maken en bij gebreke daaraan verklaart hij de aanvraag niet-ontvankelijk. Dit betreft niet de beoordeling van de inhoud van het medisch getuigschrift. Indien de stelling van de eerste rechter wordt gevolgd, zou de gemachtigde ambtenaar geen mogelijkheid hebben om vast te stellen of de aanvrager een medisch getuigschrift “bedoeld in artikel 9ter §1” heeft ingediend. In dat geval zou volgens de verzoekende partij geen enkele aanvraag niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard en dit zou ook geenszins met de bedoeling van de wetgever stroken.

Beoordeling

6. Uit artikel 9, § 3, 3°, juncto artikel 9, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend” gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “ernst van de aandoening”, er is geen specifieke vraagstelling over de “graad van ernst” voorzien. Daarom volstaat het zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet specifiek uit het antwoord op een bepaalde vraag.

In het standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verweerders wordt op de vraagstelling in punt B het volgende geantwoord: “Maladie périodique, forme mixte, of familiale méditerranéenne (FMF) Dit is een ernstige aandoening indien zij niet adequaat behandeld wordt”. Vervolgens wordt voor verdere informatie naar een website verwezen.

In het bestreden arrest wordt gesteld dat in het model van het standaard medisch getuigschrift “nergens an sich de rubriek voorzien wordt om de ernst van de pathologie ‘te wegen’.” en dat de graad van ernst van de aandoening niet moet worden ingevuld maar dat de ernst van de aandoening wel moet worden beschreven. Vervolgens wordt aanvaard “dat bepaalde ziektes of pathologieën geen stadia in het ziektepatroon of gradaties van ernst kennen en dat in deze gevallen de gedetailleerde beschrijving van de ziekte of pathologie waaraan de betrokkene lijdt met de vermelding dat het een ernstige aandoening vormt indien zij niet adequaat behandeld wordt, waarbij wordt verwezen naar een websiteadres waar bijkomende informatie kan gevonden worden over de ziekte of de pathologie, dan ook niets anders kan dan volstaan”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “acht het dan ook kennelijk onredelijk dat een ambtenaar-dossierbehandelaar op basis van een medisch getuigschrift waarin expliciet gevraagd wordt

om een ‘gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend’ te geven en waarbij in concreto vermeld werd, ‘Maladie périodique, forme mixte, of familiale mediterrane koorts (FMF) Dit is een ernstige aandoening indien zij niet adequaat behandeld wordt.’ en verwezen wordt naar een website voor bijkomende informatie en zonder dat het hem toekomt om te oordelen of de vermelde aandoening verschillende gradaties van ernst kent, de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekers onontvankelijk verklaart om de reden dat ‘niet verder verduidelijkt (wordt) in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en (er) wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst’.” Op grond daarvan wordt tot de schending van de materiële motiveringsplicht besloten.

Vermits, zoals hoger reeds is gesteld, het standaard medisch getuigschrift overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet de graad van de ernst van de aandoeningen dient te vermelden terwijl in het model voor het standaard medisch getuigschrift dergelijke rubriek niet is voorzien, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze en zonder schending van artikel 9ter aanvaarden dat de graad van ernst uit de “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen” kan worden afgeleid, te dezen uit de beschrijving van de aandoening met de vermelding dat zij “ernstig” is indien zij niet op adequate wijze wordt behandeld. De vraag of de graad van ernst van de aandoening voldoende blijkt uit het standaard medisch getuigschrift is een feitenkwestie waarover de Raad van State zich als administratieve cassatierechter niet kan uitspreken. Hij vermag ook niet in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het bestreden arrest als annulatierechter heeft uitgesproken, de aanvankelijk bestreden beslissing zelf als kennelijk onredelijk of niet te beoordelen. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending van artikel 39/2, § 2, samen met artikel 9ter, § 3, 3° en artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet op.

Zij stelt dat de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale toetsing toelaat, waarbij hij niet als rechter in hoger beroep optreedt en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de ware toedracht van de feiten te gaan beoordelen. Volgens de verzoekende partij is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn annulatiebevoegdheid te buiten gegaan omdat enkel het bestuur mag oordelen of de stukken van de betrokkene voldoen aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1, vierde lid vermeldt niet zonder reden dat de graad van de ernst van de ziekte in het standaard medisch getuigschrift moet worden opgenomen.

De verzoekende partij merkt op dat uitspraak doen over de vermelding van de graad van de ernst niet hetzelfde is als de graad van de ernst inhoudelijk beoordelen. Deze laatste beoordeling komt inderdaad enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe, doch de gemachtigde ambtenaar moet nagaan of de bij de aanvraag gevoegde stukken voldoende zijn om een inhoudelijk onderzoek door de ambtenaar-geneesheer mogelijk te maken en bij gebreke daaraan verklaart hij de aanvraag niet-ontvankelijk. Dit betreft niet de beoordeling van de inhoud van het medisch getuigschrift. Indien de stelling van de eerste rechter wordt gevolgd, zou de gemachtigde ambtenaar geen mogelijkheid hebben om vast te stellen of de aanvrager een medisch getuigschrift “bedoeld in artikel 9ter §1” heeft ingediend. In dat geval zou volgens de verzoekende partij geen enkele aanvraag niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard en dit zou ook geenszins met de bedoeling van de wetgever stroken.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

9. De huidige verweerders hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de materiële motiveringsplicht opgeworpen. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onderzocht of het op grond van de gegevens uit het administratief dossier niet kennelijk onredelijk was om op grond van

een voorgehouden gebrek aan voldoende vermelding van de graad van ernst van de aandoening tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf te besluiten. Hij heeft daarmee niet ten gronde als een rechter in hoger beroep beslist doch enkel de aanvankelijk bestreden beslissing kennelijk onredelijk geacht. Waar de verzoekende partij een deel van het eerste middel herneemt, kan naar de behandeling van dat middel worden verwezen. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénentwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen